

Kralj Adventus i izgubljena božićna priča

Prvi tjedan: štalica

Kralj Adventus je već dugo godina živio sretno u svome kraljevstvu Adventiji. Volio se s kraljevskom krunom na glavi šetati svojim dvorcem, da mu se dvorjani dive.

Njegov ga je narod jako volio, jer je u Adventiji bio nizak porez, a imali su i puno slobodnih dana. Njegovi ministri bi inače bili jako zadovoljni s njim, da kralj Adventus svake godine za vrijeme došašća i Božića nije imao tako lude ideje.

Jednom je poželio adventski vijenac oko cijelog dvorca. Nekoliko tjedana su kraljevski šumari i vrtlari dovlačili iz

okolice grane jelke da spletu adventski vijenac oko tako prostrana dvorca. Svijeće su bile kao debla stabala, a fitilji debeli kao brodska užad.

Neke druge godine palo mu je napamet da se okite 2424 jelke, sve u njegovoj kraljevskoj šumi. Tako sluge i sluškinje nisu imali drugog izbora, nego napraviti nebrojene zvijezde i božićne kuglice i pribaviti tisuće i tisuće svijeća.

A jedne je pak godine kralj poželio golemi adventski kalendar u kojem su sjedili pravi pravcati ljudi. Kada bi kralj otvorio vratašca od kalendara, oni su morali za kralja Adventusa pjevati, svirati, plesati ili recitirati pjesmu.

»Što će mu samo ove godine pasti na pamet?!« kukali su njegovi ministri. »Na kraju ćemo mu još i morati sagraditi novi dvorac od medenjaka i marcipana!«

No, te godine je bilo sve nekako drugčije. Došašće je započelo i nijedna posebna zapovijed se nije čula.

Stavili su običan adventski vijenac kao i adventski k a l e n d a r ispunjen lijepim slikama i čokoladom.

Kraljevski kuhar ispekao je uobičajenu količinu kraljevskih adventskih kolačića.

Nitko se nije usudio ništa pitati ni s kraljem razgovarati o slavlju Božića. Ipak, nakon nekog vremena glavni ministar više nije mogao izdržati, pa priđe kralju i upita: »Vaše veličanstvo, zar nemate posebnu želju za ovaj Božić?« Kralj Adventus je nakratko promislio i odgovorio: »Pa, ako me već pitate, molim vas, ispričajte mi na Badnji dan božićnu priču, onu pravu, baš onako kako mi ju je moja majka pričala, dok sam bio mali!«

»To valjda ne može biti tako teško«, promislio je glavni ministar. »Božićna priča je valjda poznata. To je svatko barem jednom u životu čuo.« Ali se ispostavilo da je to bilo pogrešno. Počeo je odmah pitati svoje kolege, ministra pošte, ministra prometa i sve ostale ministre. Pojavilo se svakojakih priča, ali koja je bila ona prava božićna priča?

»Dragi kralju Adventuse«, šapnuo mu je na uho pomalo posramljeno glavni ministar. »Imamo malen problem! Poznajemo puno božićnih priča, ali nitko ne zna koja je ona prava. Možete li nam možda reći, na koju ste priču mislili?« Sada su svi ministri morali ići pred kralja i ispričati mu svoju božićnu priču.

Ministar putovanja započeo je: »Daleko na snježnome sjeveru, živio je među svojim sobovima djed Mraz.« »Djed Mraz?« prekinuo ga je kralj Adventus, »djed Mraz se ne pojavljuje u pravoj božićnoj priči. Neki su ljudi to jednostavno izmislili. Ne želim slušati o tome. Molim vas, ispričajte mi pravu božićnu priču, onu istinitu!«

Ministar šumarstva započeo je s neobičnim naslovom: »Božićno drvce«. - »Ne trebaš ni započeti pričati. Božićno drvce je veoma lijepo i mi ga želimo okititi, ali ono se ne pojavljuje u božićnoj priči. Apsolutno ne!«

Kad je ministar pošte želio nešto pričati o »božićnom pismu« ili o »božićnom paketu«, kralj Adventus se doista razljutio: »Zar više nitko u mome kraljevstvu ne poznaje istinitu božićnu priču? To je sramota!«

Kralja također nisu zanimale priče o »božićnome kolaču«, »božićnome vlaku«, »božićnim čarapicama i cipelama« i sličnim pričama.

Odjednom se začula velika vika. Kuharica je vikala na kuhinjske pomoćnike: »Magarče glupi! Glupi voli! Opet kasnite na posao! Toliko toga još moramo obaviti prije Božića! Čekam vas već pola sata, ako tako nastavite, provest ćete ovu noć u štali s magarcem i volom.«

Kralj je to čuo i ushićeno govorio: »Da, to je to, štala! Štalica! To se spominje u božićnoj priči. Vol i magarac su dio priče. Ispričajte mi božićnu priču gdje se spominju vol i magarac u štali. To je ona prava, istinita!«

Drugi tjedan: pastiri

Kraljevi savjetnici ostali su bespomoćni. Ostali zasigurno može ministar poljoprivrede nešto reći. Možda on poznaje koju božićnu priču gdje se spominje štala. Ali on uopće nije imao pojma o nekoj takvoj priči i htio je javiti da je bolestan. Kad su mu počeli prijetiti da će sve krave iz kraljevske štale morati sam musti, stao je pred kraljevsko prijestolje. Vidjelo se na njegovu izrazu lica da nije znao što treba reći. Zabrinuto je pogledao u lica ministara i započeo priču:

»Bilo je to prije puno, puno godina u jednoj staroj štalici« - kralj je zadovoljno kimnuo glavom. »Bilo je to daleko na poljima«- kralj se još uvijek smiješio. »Izgledala je već pomalo raspadnuta i za kišnih dana, voda bi kapala kroz krov« - kralj je pogledao pomalo sumnjičavo. »Ponekad bi se miš skrivaо u jednome kutu u slami!« Kralj Adventus je reagirao već malo nestrpljiv: »I? Što se onda dogodilo?«

Ministar je
d j e l o v a o
nervozno, jer
nije znao kako
priča ide dalje.
Zatim je pokušao

nastaviti s pričom: »U toj štalici... ehhh... ovaj... živjela je... ehhh... mnogo godina... ovaj... jedna sretna božićna guska.«

Kao da ga je tarantula ubola, kralj Adventus je skočio: »Želiš li ti mene zezati? Božićnoj guski je mjesto u pećnici! Ali ne u božićnoj priči!« I kralj je vikao sve jače, a ministri su postajali sve manji i manji.

Samo je jedan glas bio jači od kraljeva. Bio je to glas kuharice, koji se čuo dolje na dvorištu. Bila je uznemirena, jer još uvijek nije bilo sve spremno za proslavu Božića, te je doviknula djevojci i mladiću:

»Hej, vas dvoje, zar nemate što raditi? Otrčite brzo do pastira na poljima, tamo pasu svoje ovce. Donesite mi svježeg sira. On mi je hitno potreban za moj božićni kolač od sira.«

Tada se kralj Adventus prisjetio: »Pa da, naravno! Pastiri su također dio božićne priče! Pastiri i ovce.« I reče svečano: »Pastiri imaju također jednu ulogu! No, sada valjda više nije tako teško pronaći pravu božićnu priču: sa štalicom, pastirima i ovcama!«

Treći tjedan: Marija i Josip

Štalica, pastiri i ovce. Lako je bilo o tome neku božićnu priču izmisliti, ali to bi trebala biti ona prava božićna priča - istinita, u kojoj se ne spominje djed Božićnjak, božićni miš ili božićna guska. Ministri su se zajedno sastali i razmišljali. Sve priče koje su se pričale u kraljevstvu zapovjedili su da im se napisane donesu. Lijepe su priče izašle na vidjelo. Tako ona o sv. Nikoli, biskupu kako je trima djevojkama pomogao i kroz prozor im ubacio po vrećicu zlatnika, ili ona o sv. Luciji koja je sebi na glavu stavljala vijenac sa svijećama da joj obje ruke budu slobodne za košare pune hrane za siromahe. Ali to su bile sve priče o došašću, a prava se božićna priča nije našla među njima.

Sad je glavni ministar morao poći pred kralja Adventusa da ga izvijesti o stanju. Stao je pred njega pognute glave: »Vaše veličanstvo, neutješiv sam. Svim srcem sam Vam htio ispuniti božićnu želju, ali u

cijelome kraljevstvu nitko ne zna pravu i istinitu božićnu priču. Nažalost, Vi ćete je morati sami ispričati! Kralj Adventus je utihnuo: »I ja sam je zaboravio, moja baka i mama su mi je pričale. Ali to je bilo jako, jako davno.« Onda je zasigurno božićna priča zauvijek zaboravlјena.

Tada se dolje na dvorištu opet začuo glas kuharice, koja je dosta dugo već čekala na djevojku i mladića da se vrate sa polja. Kada ih je ugledala, doviknula im je prodornim glasom: »Marijo i Josipe, gdje ste se toliko zadržali? Trebali ste uzeti samo ovčji sir od pastira. Imamo još toliko posla!«

Kralj je pogledao prema prozoru. Marija i Josip zvali su se mladi koji su pomagali na njegovu dvoru, ali imena su mu odnekud zazvučala veoma poznata. Pa, naravno! On ih je već čuo!

Tada su mu se otvorile oči, i razvezao jezik kad je uzviknuo: »I Marija i Josip su u božićnoj priči! Marija, mlada žena i Josip, njezin zaručnik! Oni su bili na putu i zato što u svratištu nije bilo mesta, morali su prenoćiti u štalici. To je već pola priče.« Okrenuvši se svojim ministrima rekao je: »Ostatak priče čete već doznati od nekoga. Hajdete na posao! Imate još samo tri dana!«

Četvrti tjedan: anđeli

Ministri su zabrinuto tražili nastavak božićne priče. Štalica, pastiri, Marija i Josip - to je i njima zvučalo nekako poznato, ali nešto je ipak nedostajalo. Što li bi to samo moglo biti? Ministar prehrane predložio je novu priču: »Jedan od pastira donio je veliku košaru punu kruha, vina, špageta, pizze, svježeg voća, medenjaka, sladoleda i svježeg sira!« »Ovo doista nije loša priča, ali to nije prava božićna priča« - rekli su njegovi kolege ministri, kojima se nakon opisa košare samo otvorio velik apetit.

Ministrica obrazovanja pokušala je također ispričati priču: »U štalici je Josip vola i magaraca naučio čitati i pisati. Otada su oni najpametnije životinje na svijetu.«

Svi ministri odmahnuli su rukom: »To ne može biti istina. Vol i magarac nisu posebno intelligentne životinje!«

Ministar financija izmislio je poseban kraj priče: »Tamo u štalici, s volom i magarcem, Marija i Josip pronašli su ispod slame veliku škrinju s blagom.

Do vrha je bila napunjena zlatom i draguljima. Tako su Marija i Josip bili bogati i sretni do kraja života.« Nitko nije nikada čuo takvu čudnu priču pa su nastavili tražiti pravu i istinitu božićnu priču.

U međuvremena je kuharica pripremila sve za Božić: božićni kolač je bio ukrašen, božićni kolači su bili gotovi, božićna torta s ovčjim sirom je mirisala i kuharica je bila sretna. Više nije vikala na Mariju i Josipa, nego joj je bilo drago što su joj bili pomogli u pripremama za Božić. Zagrlila ih je i pohvalila: »O, vi ste moji anđeli!«

Kralj Adventus sjedio je na svome prijestolju i pokušao se prisjetiti završetka priče. Kad je čuo riječ anđeli, trgnuo se. »Anđeli! Naravno, u božićnoj priči spominju se i anđeli!« Kralj je trčao što je brže mogao do svojih ministara. Izdaleka im je vikao: »Aaaaaanđeli, aaaaaanđeli!« Zadihan počeo je objašnjavati svojim ministrima čega se ponovno prisjetio:

»U polju pastiri su imali noćnu stražu kod svojega stada. Oni su bdjeli nad svojim ovcama. Iznenada je došao anđeo i navijestio im je radosnu vijest. Tada se na nebu moglo vidjeti mnoštvo anđela. Pjevali su: Gloria - slava Bogu na visini!

I pastiri su pošli u štalicu k Mariji i Josipu i ispričali im što je anđeo rekao.« »Da, to je ona prava božićna priča« -uzviknuo je sav radostan glavni ministar i svi su se ministri veselili. Sad možemo napokon slaviti Božić. Konačno je pronađena božićna priča.« I svi su se veselili slasnome božićnome obroku.

Ali onda se kralj opet uozbiljio: »Ali koja je to bila radosna vijest anđela? Što je rekao? Zašto su pastiri pošli k Mariji i Josipu u štalicu i što su tamo činili? Nismo gotovi, još nam nedostaje ono najvažnije u božićnoj priči!«

Božić: maleno djetetešće

Na Badnjak, noć uoči Božića, nitko u kraljevskoj palači nije mogao spavati. Još uvijek je nedostajao kraj priče, ona poruka anđela.

Kralj je već prije doručka na dvorištu uzbudjeno hodao tamo amo. Bili su tako blizu da dovrše priču, ali se nikako nisu mogli sjetiti. I to na sam dan Božića. »Ako ne pronađem kraj božićne priče« razmišljao je, »onda će božićno slavlje na dvoru biti otkazano, dok se ne nađe kraj priče!«

U tom trenutku došla je jedna mlada obitelj do dvorca. Žena i muškarac s malenim djetetom u naručju. »Na putu smo« -rekoše -»i pred nama je još dug put.

Možemo li, molim vas, ovu noć ostati kod vas? Možda imate i nešto malo za pojesti? Svoje smo zalihe potrošili, a nemamo više ni novaca.« »Odlazite odavde!« - nervozno im je odgovorio kralj. »Imam puno važnijeg posla nego se brinuti za prosjake! Tražim božićnu priču!« Mlada obitelj se okrenula i otišla kroz glavni ulaz u potragu za prenoćištem.

Kralj Adventus prošao je cijelim dvorcem, iz sobe u sobu, iz salona u salon, kao da je negdje u dvorcu bio sakriven kraj priče. Svratio je i u svoju riznicu i gledao u dragulje, blistave zlatne lančiće i škrinje pune vrijednih novčića. Ali ništa od toga nije ga vodilo kraju božićne priče. U kuhinji je pronašao ukusne kolačiće i sve je zamamno mirisalo. Ali to nije bilo ono što je tražio. Popeo se i na kulu s koje je pucao pogled na njegovo sjajno kraljevstvo. Vido je sela, livade i šume - ali ništa od toga nije pripadalo kraju božićne priče.

Poslijepodne je prošlo i polako je pao mrak. Ali kralju nije donio smiraj. Opet je obišao svoj velebni dvorac. Odjedanput je začuo neki nepoznat zvuk. Takvo što još nikada nije čuo. Iz stare štalice za guske, koja je već godinama bila prazna dopirali su zvukovi. Jel' se to tamo nastanila lasica ili kuna? Možda i neka druga životinja? Ili se to netko smijao, veselo, vedro i prijateljski? Znatiželja ga nije puštala. Kralj Adventus je žurno sišao da otkrije što se to tamo zbiva. Pažljivo se i tiho prišuljao staroj štalici čiji je ulaz bio tako nizak te se morao dobro prignuti, posve sniziti da bi mogao ući. Zaboravio je pri tom da mu je kruna na glavi pa mu je ona u prigibanju spala i otkotrljala se, ali mu to nije bilo važno jer mu je znatiželja bila veća od taštine.

Kad su mu se oči privikle na polumrak štalice, ugledao je muškarca i njegovu suprugu s malenim djetešćem u naručju. Kuharica ih je vidjela kad su odlazili iz kraljeva dvorišta i pobrinula se za njih, mladu je obitelj smjestila u napuštenu štalicu. Kralj je taman htio zaviknuti: »Što radite ovdje?! Nisam li vam rekao da ne možete ostati u mome dvorcu?« Ali se toga časa djetešće počelo smijati i milo ga je pogledalo.

Zanijemio je! U hipu je shvatio da se pred njim odvija završetak božićne priče! Maleno je dijete nedostajalo u njegovoj božićnoj priči, onoj jedinoj pravoj i istinitoj božićnoj priči. Shvatio je: ako želiš razumjeti božićnu priču, moraš postati malen i ući u štalicu. Bio ti pastir ili kralj! U malenom djetetu Bog čovjeku dariva nov početak.

Ushićen i sretan kralj je Adventus plesao na svom dvorištu i uzvikivao: »Možemo slaviti Božić! Slavimo Božić! Pripravite sve u svečanoj dvorani. Svi su pozvani!«

Prije jela, kralj je na papir nešto pisao i smješkao se. Ali nikome nije govorio što je zapisivao.

Počasno mjesto za svečanim stolom dobila je kuharica. Bez nje kralj Adventus ne bi nikada pronašao izgubljenu božićnu priču. Pored nje su sjedili njezini pomoćnici u kuhinji: Marija i Josip. A na mjestu gdje je inače kralj sjedio, sjedila je mlada obitelj. Majka s djetetom i otac.

Nakon jela i pojedene božićne torte, kralj Adventus se ustao od stola. Pogledao je na svoj papir i svečano najavio: »Danas vam svima želim ispričati božićnu priču, onu pravu božićnu priču. Svega sam se opet sjetio!«

»U one dane izađe naredba cara Augusta da se provede popis svega svijeta. Bijaše to prvi popis izvršen za Kvirinijeva upravljanja Sirijom. Svi su išli na popis, svaki u svoj grad. Tako i Josip, budući da je bio iz doma i loze Davidove, uziđe iz Galileje, iz grada Nazareta, u Judeju - u grad Davidov, koji se zove Betlehem - da se podvrgne popisu zajedno sa svojom zaručnicom Marijom koja bijaše trudna. I dok su bili ondje, navršilo joj se vrijeme da rodi. I porodi sina svoga, prvorodenca, povi ga i položi u jasle jer za njih nije bilo mesta u svratištu.

A u tom kraju bijahu pastiri: pod vedrim su nebom čuvali noćnu stražu kod svojih stada. Anđeo im Gospodnji pristupi i slava ih Gospodnja obasja! Silno se prestrašiše. No anđeo im reče: 'Ne bojte se! Evo javljam vam blagovijest, veliku radost za sav narod! Danas vam se u gradu Davidovu rodio Spasitelj - Krist, Gospodin. I evo vam znaka: naći ćete novorođenče povijeno gdje leži u jaslama.'

I odjednom se anđelu pridruži silna nebeska vojska hvaleći Boga i govoreći: 'Slava na visinama Bogu, a na zemlji mir ljudima, miljenicima njegovim!' Čim anđeli otiđoše od njih na nebo, pastiri stanu poticati jedni druge: 'Hajdemo dakle do Betlehema. Pogledajmo što se to dogodilo, događaj koji nam obznani Gospodin.' I pohite te pronađu Mariju, Josipa i novorođenče gdje leži u jaslama.

Pošto sve pogledaše, ispričao je što im bježe rečeno o tom djetetu. A svi koji su to čuli divili se tome što su im pričali pastiri. Marija u sebi pohranjivaše sve te događaje i prebiraše ih u svome srcu. Pastiri se zatim vrateći slaveći i hvaleći Boga za sve što su čuli i vidjeli kako im je bilo rečeno.«

(Lk 2,1-20)

priredila: s. M. Juliana Beretić

lektura: Katica Knezović

crteži: djeca iz OŠ Blato i Leonora Repinac

Družba Kćeri Milosrđa TSR sv. Franje
Blato, studeni 2020.